

— Нема що говорити а треба пристати! — каже дід Панас: — Хай буде один ватажок, бо де дві хазяйки, там хата не метена. Сотника Недолю я знаю добре і кажу вам, бравий козак...

— Хай буде і він, аби добрий! — гукали козаки.

Недоліні козаки пустили своїх коней в річку, а відтак поприпинали пасти ся.

Недоля, узявши Тріску і діда Панаса під руку, пішов з ними на могилу порадитись.

Тимчасом козаки забавляли ся з Татариним, і між ними були такі, що розмовляли по татарськи.

Татарин просив, аби йому дали їсти. Йому розв'язали руки, дали чарку горівки і піднесли казанок з кашою. Татарин був голодний як вовк і жваво напихав в себе кашу. Тепер стало йому весело і він став розмовляти...

— Може тобі показати того хлопця, що ти за ним гапняв ся?

— Ану, покажіть..

— Павлусю, ходи сюди!

Павлусь задрожав на цілім тілі, як побачив Татарина. Не хотів іти.

— Ну, ходи, не лякайся; він тобі нічо не зробить тепер — підбадьорювали його козаки.

Павлусь дивив ся заляканими очима на Татарина.

Татарин махав до нього рукою і усміхав ся.

— То бач, сину, воєнне діло! До сього треба звикнути — пояснював один козак: — Зловиш ти його, так ти йому пан; а зловить він тебе, то в ясир пожене.

Павлусь справді осмілив ся. Він став Татарини приглядати ся з близька. Се справді такий як ті крамарі Татари, що в село заходили. А які вони були вчора страшні! Він гадав, що їм ніхто не встоїть; а тут ось піймав його сам Непорадний, та зв'язав мов барана.

— Ти налякав ся вчора? — питає Татарин.

Павлусеві перевели сї слова на українську мову.

Ти мене, чорте, стрілою в спину потрапив — каже Павлусь.

Татарин засміяв ся...